

Jan Bauer je nadšený sportovec a masér z Prahy. Ve třiceti letech přišel o zrak, ale na život nerezignoval. Založil si masážní salon, který s humorem sobě vlastním nazval U Slepějše a začal podnikat tandemové expedice.

TEXT KARLA PELIKÁNOVÁ

JAN BAUER

Pracují, sportují, UŽÍVÁM SI

Sedmatřicetiletý Honza je sympatický a energický muž, který si i navzdory nepřízní osudu užívá života plnými doušky. Problémy s očima začal mít kolem dvacítky, ale na pravou příčinu obtíží lékaři nikdy nepřišli. „Dohromady jsem podstoupil přes čtyřicet operací, ale bohužel bez úspěchu. A jako by to nestačilo, přidaly se kolem tři-

ceti let také neurologické potíže. Začala mě brnět ruka, spadl mi koutek a tehdy mi lékaři sdělili, že trpím roztroušenou sklerózou.“ Ale ani tato zpráva Jana nezlomila. „I když se mi hlavou honily všelijaké myšlenky, za pomoci rodiny a odborníků z nemocnice na Karlově náměstí jsem je překonal a podstoupil biologickou léčbu, která spočívá v tom, že si

musím pravidelně píchat injekce,“ vysvětluje Honza. Jakmile se cítil o fous lépe, začal běhat, jezdit na kole, lézt a dosahovat výsledků, po kterých touží většina zdravých sportovců. Ale jak sám říká, bez podpory rodiny – své ženy Hanky a dvou dětí – by to nezvládl. Co znamená čelit výzvam a překonávat sám sebe zná Honza moc dobře už z minulosti. „V šesta-

dvaceti jsem vážil 160 kilo při výšce 175 centimetrů. Osobně mi má váha moc nevadila, to spíš poznámky lidí, že jsem moc tlustej. Tak jsem začal hubnout. Bylo to 10. října 2003 a během devatenácti měsíců jsem dal dolů 80 kilogramů. Začal jsem se lépe stravovat a každý den trávil několik hodin v posilovně.“ Fyzička, kterou tehdy získal, se

naopak – žije naplno a přijímá všechny výzvy.

mu hodí i nyní. Poté, co přišel o zrak a onemocněl roztroušenou sklerózou, začal podnikat dobrodružné akce – zúčastnil se expedice „Poslepu na Gerlachovský štít“, běhá maratony, v srpnu vyráží na tandemovém kole z Prahy do Itálie, na místa, kde se jezdí jedna z etap Giro d'Italia – do průsmyku Stelvio v nadmořské výšce 2758 m nad mořem.

Ke všemu se staví celem

Na svou loňskou expedici do Vysokých Tater, kterou si, stejně jako ostatní výpravy, financoval sám, vzpomíná takto: „Od počátku cesty nás provázely vytrvalý a silný déšť, který nás zpomaloval a promáčel všechny věci. Trasu z Prahy do Liptovského Mikuláše, dlouhou přes 585 km, jsme přesto dokázali ujet na tandemovém kole za čtyři dny. V Tatrách na nás čekalo slunečné počasí a dvoudenní pěší túra pod vrchol nejvyšší slovenské hory. Přes Štrbské a Popradské pleso jsme se dostali až do hotelu Sliezsky dom, kde jsme si odpočinuli, nabrali síly a přenocovali před finálním výlezem,“ líčí své dobrodružství Honza. Při cestě na vrchol na něho čekala nejtěžší fáze výpravy. Jako nevidomý přelézal balvany doslova po čtyřech, takže měl okopané holeně, krvavá kolena a sedřené prsty na rukou. „Když jsem visel na laně ve vzduchu a hledal rukama i nohama

ve skále místo, kde bych se mohl zachytit, prolítla mi hlavou myšlenka, že to vzdám a vrátím se.“ Nakonec ale setrval a výpravu dokončil. „Když jsem se po sedmi hodinách vyškřábal na vrchol, zeptal jsem se svého průvodce, co vidí, a on mi odpověděl, ať jsem v klidu, protože vidí stejné nic jako já. Vrchol byl totiž zrovna v mracích.“

Bez partáka bych to nedal

Přestože si Honza svůj handicap nepřipouští, sám by na výpravu vyrážet nemohl. „Potřebuji partáka na cestování, při běhání traséra. Zkrátka člověka, který mi ve všem pomáhá a říká, kam dát ruku, nohu nebo jaké překážky se na trase vyskytují. Začínal jsem s trasérem, sportovním kamarádem Jardou Boucníkem. Jardu jsem chtěl nejprve zabít. Nadával jsem mu, ale on byl a stále je velmi striktní, žádné ulevování u něj neexistuje,“ říká Honza. Společně s Jardou uběhl Honza svůj první půlmaraton, triatlon a další závody. „Kromě Jardy se mnou běhají také sportovci, například Katka Pechová nebo Honza Jošt. Na maraton na Velké čínské zdi se mnou pojede Jitka Křížová, Jaroslav Boucník a Jiří Mokřý. V rámci tohoto závodu budu muset překonat 42 kilometrů 5165 kamenných schodů, kdy každý je jinak vysoký a jinak dlouhý. Když připočtu vysoké teploty a prašnost, je jasné, že mám před sebou velkou

Když jsem přišel o zrak, mohl jsem klidně sedět doma a nic nedělat. To by mi ale vůbec nešlo. Vždycky jsem žil na sto procent, a dělám to i nyní.

výzvu.“ Pokud všechno dopadne, jak má, bude Honza prvním nevidomým, který maraton na čínské zdi pokoří.

Užívá si každý den

Bez expedic si Honza svůj život už nedokáže představit, protože, jak sám říká, nabíjejí ho energií a přinášejí mu psychickou pohodu. Přesto, výpravy a sport nejsou jedinou součástí jeho bohatého života. S ženou Hankou, která pracuje jako zdravotní sestra a je pro Honzu největší oporou, vychovává čtyřletého Jirku a osmiletou Vanesku. „Moc si přeju, aby se děti, až budou trochu starší, zapojily do mých sportovních aktivit,“ svěruje se. A co se týče profesního života, i Honza pracuje jako každý

jiný. „Dokud jsem viděl, pracoval jsem v gastronomii, a to od píky. Vyzkoušel jsem si práci číšníka, provozního. Vždycky jsem byl workoholik, zvyklý pracovat třeba 300 hodin měsíčně. A vždycky jsem si extrémně užíval života. Co jsem dělal, dělal jsem naplno. No, a najednou se stalo to, že jsem začal ztrácet zrak, až jsem o něj ve třiceti přišel úplně. Přemýšlel jsem tehdy o tom, že život bez očí nemá smysl, ale hodně mě podržela rodina.

Kdybych tehdy chtěl, mohl jsem klidně sedět doma a nic nedělat, ale to já bych nedokázal. Práce maséra pro mě byla možnost, po které jsem skočil. Nadchl jsem se pro to, a teď už masíruji sedm let.“ ■

Díky biologické léčbě drží Honza projevy roztroušené sklerózy na uzdě a může podnikat i fyzicky náročné expedice a závody

